

Sygn. akt XI Ka 500/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 czerwca 2014r.

Sąd Okręgowy w Lublinie w XI Wydziale Karnym-Odwoławczym

w składzie: Przewodniczący: SSO Arkadiusz Śmiech

Sędziowie: SO Ewa Bogusz – Patyra – spr.

SO Elżbieta Kowalska

Protokolant: sekr. sąd. Agnieszka Juścińska-Pietrzak

Przy udziale Prokuratora Marty Kowalskiej

po rozpoznaniu w dniu 26 czerwca 2014r.

sprawy A. M.

oskarżonego z art. 222 § 1 kk i in.

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Radzynie Podlaskim

z dnia 22 stycznia 2014 r. sygn. akt IIK 227/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że w podstawie warunkowego zawieszenia wykonania kary w miejsce art.70 § 1 pkt. 1 kk przyjmuje art.70 § 2 kk, zaś za podstawę oddania oskarżonego pod dozór kuratora przyjmuje art.73 § 2 kk;

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zwalnia oskarżonego od wydatków postępowania odwoławczego, obciążając nimi Skarb Państwa

Sygn. akt **XI Ka 500/14**

UZASADNIENIE

A. M. oskarżony został o to, że: 12 grudnia 2012r. w miejscowości (...) gminy K. województwa (...), naruszył nietykalność cielesną funkcjonariuszy Policji: st. sierż. P. P. i st. sierż. T. F., poprzez szarpanie ich za umundurowanie, podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych tj. o czyn z art. 222 § 1 k.k.; 12 grudnia 2012r. w miejscowości (...) gminy K. województwa (...), znieważał funkcjonariuszy Policji st. sierż. P. P. i st. sierż. T. F., podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych tj. o czyn z art. 226 § 1 k.k

Sąd Rejonowy w Radzynie Podlaskim II Wydział Karny wyrokiem z dnia 22 stycznia 2014 roku oskarżonego A. M. uznał za winnego dokonania zarzuconych mu czynów i skazał: za czyn pod pkt I - na mocy z art. 222 § 1 k.k. - na karę roku pozbawienia wolności, za czyn pod pkt II na mocy o czyn z art. 226 § 1 k.k. - na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności; na mocy art. 85 i art. 86 § 1 k.k. wymierzone oskarżonemu kary pozbawienia połączył i jako karę łączną orzekł rok pozbawienia wolności; w oparciu o art. 69 § 1, 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 1 k.k., art. 73 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary łącznej zawiesił oskarżonemu tytułem próby na okres lat 4 i oddał go w tym czasie pod dozór kuratora;

na podstawie art. 71 § 1 k.k. orzekł od skarżonego grzywnę w rozmiarze 50 stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki na 10 zł; na mocy art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczył A. M. okres zatrzymania w dniach 12 i 13 grudnia 2012r., przyjmując jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności za równoważny dwóm dziennym stawkom grzywny; na podstawie art. 72 § 1 pkt 2 i 5 k.k. zobowiązał oskarżonego do przeproszenia na piśmie pokrzywdzonego T. F. – na adres KPP w R. w terminie miesiąca od daty uprawomocnienia się niniejszego orzeczenia oraz powstrzymywania się w okresie próby od nadużywania alkoholu; zwolnił oskarżonego od ponoszenia opłaty sądowej, a dotychczasowe wydatki postępowania przejął na rachunek Skarbu Państwa.

Od powyższego wyroku apelację wniósł **prokurator**.

Na podstawie art. 425 § 1 i 2 k.p.k. i art. 444 k.p.k. zaskarżył powyższy wyrok w części rozstrzygnięcia o karze.

Powołując się na przepisy art. 427 § 1 i 2 k.p.k. i art. 438 pkt 1 k.p.k. zarzucił:

obrazę przepisów prawa materialnego, a mianowicie:

- art. 70 § 1 pkt 1 k.k. polegającą na ustaleniu długości okresu próby wobec A. M. na podstawie tego przepisu, w sytuacji gdy winno to nastąpić na podstawie art. 70 § 2 k.k.;

- art. 73 § 1 k.k. polegającą na oddaniu A. M. w okresie próby pod dozór kuratora sądowego na podstawie tego przepisu, podczas gdy winno to nastąpić na podstawie art. 73 § 2 k.k.;

Stosownie do treści art. 427 § 1 k.k. i art. 437 § 1 k.p.k. wniósł o:

zmianę przedmiotowego wyroku w zaskarżonego części poprzez wskazanie art. 70 § 2 k.k. jako podstawy prawnej ustalenia okresu próby orzeczonej wobec A. M. oraz art. 73 § 2 k.k. jako podstawy prawnej oddania go pod dozór kuratora sądowego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Sąd Odwoławczy, po dokonaniu kontroli wyroku Sądu I instancji w aspekcie postawionego zarzutu uznał ten zarzut za słuszny, a w następstwie takiej jego oceny wywiedzione z niego żądanie w przedmiocie rozstrzygnięcia sprawy w II instancji za trafne.

W pierwszej kolejności stwierdzić należy, że wina oskarżonego nie jest w sprawie kwestionowana i nie budzi wątpliwości. Wyrok znajduje oparcie w prawidłowo dokonanej ocenie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego i ujawnionego w postępowaniu- art. 410 k.p.k., zaś ocena tego materiału dowodowego przez Sąd I instancji została dokonana z uwzględnieniem reguł zawartych w art. 4, 5 i 7 k.p.k., a więc nie ma podstaw do jej podważenia i kwestionowania wyroku w tym zakresie. Również kwalifikacja prawna czynu przypisanego oskarżonemu oraz orzeczone kara są prawidłowe.

Słusznie natomiast podnosi skarżący, że Sąd Rejonowy warunkowo zawieszając wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności nie uwzględnił, iż oskarżony jest sprawcą młodocianym, bowiem w chwili czynu nie ukończył lat 21 i w czasie orzekania w pierwszej instancji 24 lat (art. 115 § 10 kk). Z uwagi na powyższe, prawidłową podstawę warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności wobec oskarżonego stanowi zatem art. 70 § 2 kk, natomiast oddanie pod dozór jest obligatoryjne zgodnie z art. 73 § 2 kk.

Z przytoczonych wyżej względów, wobec braku okoliczności, o których mowa w art. 439 § 1 k.p.k. oraz art. 440 k.p.k., zaskarżony wyrok, poza wskazaną zmianą, w pozostałym zakresie jako trafny, należało na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. utrzymać w mocy.

Wobec tego, że dokonana zmiana wyroku jest skutkiem uchybienia Sądu Rejonowego, względy słuszności (art. 624 § 1 k.p.k.) uzasadniają zwolnienie oskarżonego od wydatków za postępowanie odwoławcze i obciążenie nimi Skarbu Państwa.